

REISVERSLAG 2015 NR.2 FEBRUARI

VREEMDE ONTMOETINGEN

Dit verslag gaat niet over werk, en misschien toch ook weer wel. In ieder geval gaat het over ontmoeten en samenleven.

Een man uitgedost in veel vodden komt ons erf oplopen, hij maakt een verwarde indruk. Abdou en Pape, twee mannen van ons erf, lopen meteen naar mij toe: 'Woodi naar binnen, snel, hij heeft een mes! En gebruikt dat ook!'

Verbaasd blijf ik op mijn mat zitten, ik herken de man, maar weet zo snel niet waarvan. Abdou dringt aan op mijn vertrek naar binnen. 'Nu herken ik hem,' zeg ik, 'hij is de man die vorig jaar onze auto heeft gerepareerd.'

'Dat klopt', zegt Pape. Maar hij is gek geworden, en erg agressief!

De man loopt naar ons toe en Abdou en Pape zijn duidelijk bang voor hem. Ik vraag hen: 'Ga wat eten halen, wat suiker en pinda's. Die lust hij vast wel, er is ook nog brood.' Pape gaat, achteruitlopend om de man niet uit het oog te verliezen, richting kookplaats, en komt terug met brood, suiker en nootjes.

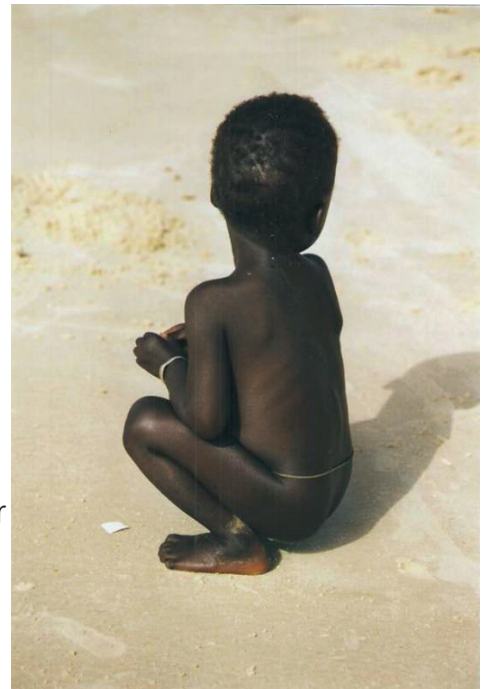
Demba pakt het van hem aan en loopt ermee naar de man. 'Voor jou', zegt hij vriendelijk. De man gaat op de treeplank van de auto zitten en eet alles op. Dan loopt hij naar mij toe, zijn mes glinstert in zijn hand. 'Dit heb ik om de kwaai djins te verjagen, dat doe ik ook voor jou.' Hij zwaait met het mes. Met angst die ik probeer niet te laten zien zeg ik 'dankjewel, ik weet zeker dat zij nu voorgoed vertrokken zijn.'

Hij knikt instemmend en vertrekt. Ons met een zucht van verlichting achterlatend.

Onderweg van Dakar naar Nouakchott rijden we op een nieuwe weg. Omdat er nog heel wat kilometers asfalt afgelegd moeten worden en het asfalt bijzonder mooi, glad en nieuw is - wat zelden voorkomt en als het er is het ook snel weer stuk is - nodigt het uit tot snelheid. Als we ongeveer één uur onderweg zijn, het is tegen vieren, rijden we op een recht stuk tussen twee dorpen. De zon is fel en ik doe de zonneklep naar beneden. In de verte loopt een kindje over de weg. Al snel naderen we het jochie... een blote peuter van nog geen anderhalf jaar.... Niemand verder te zien. Op de weg voor ons niet en op de weg achter ons niet. Geen hutjes langs de weg, niet links en niet rechts.

We nemen het mannetje mee tot het volgende dorp. Daar vragen we, of iemand weet van wie dit kindje is. Demba houdt het omhoog. 'Van haar natuurlijk!' roept iemand, lacherig. 'Zeker van haar rug gevallen,' suggereert een ander, 'bij het vuil gezet?' Vraagt een jonge vrouw met een zachte stem, van ontsteltenis. 'Vergeten?' Het is haar zesde, dan vergeet je er wel een eentje. 'Wat doen we nu?' vraagt Demba. 'Wie het vindt mag het houden?' Daarbij wordt naar mij gekeken. 'Dan is er vast iemand heel erg verdrietig!' antwoord ik, in het Peul.

Alle open monden vallen dicht, alle gesloten monden vallen open. 'Ze spreekt Pulaar,' hoor ik fluisteren.

'Ja' zeg ik, 'ze spreekt een beetje Pulaar.'

Een van de vrouwen, duidelijk een stevige oma, komt naar voren en neemt het kleintje van mij over. Het kindje begint direct te huilen en grijpt zich aan mij vast.

'Dus toch van haar!' grapt de oma. Iedereen moet lachen en de spanning is gebroken. Ik weet zeker dat dit verhaal de geschiedenis ingaat...

We rijden verder en schieten lekker op. Na een uur rijden, het is bijna donker, is er weer een obstakel op de weg. Als we dichterbij komt blijft hij gewoon zitten. De man heeft duidelijk een ernstige stoornis. Hij draagt alleen zijn leren banden om de taille waar de voodoo inzit, verder is hij naakt. Zijn haren zijn in weken niet gewassen of geknipt.

Hij kijkt Demba aan maar wil niet opzij. Demba maakt hem duidelijk dat het gevaarlijk is om midden op de weg te gaan zitten. Maar hij wil niet opschuiven.

We laten brood en smeerkaas en een sinaasappel achter, stappen weer in. Andere auto's hebben ons ingehaald en gewoon om de man heen gereden.

In het volgende stadje kopen we brood en kaas en een banaan voor onderweg, we moeten nog wat uurtjes en hebben onze voorraad weggegeven. Ik leg de boodschappen op de achterbank en vergeet de deur op slot te doen.

We rijden verder en even later is er een kleine opstopping. Ik kijk even achterom en zie dat we een onuitgenodigde passagier hebben. Hij zit recht achter mij. Dit keer een man met zijn houten kruk die een been moet vervangen tussen zijn benen geklemd in een versleten T-shirt en een dito boxershort, haren en baard ongewassen en ongeknipt. Hij eet rustig van ons brood en de banaan... Demba stopt en vraagt hem vriendelijk uit te stappen. Hij zegt: 'Ik zit hier prima.' Demba: 'Wij moeten verder, wij kunnen hier niet wachten.' De man kwaad: 'ik ook niet', en wijst naar de bestuurdersplek, met een uitdrukking die vertelt: wat let je, rijden!

Demba stapt in en rijdt verder, ik voel me niet prettig en als ik opzij naar Demba kijk hij ook niet, maar hij wil hem er ook niet onder dwang uitsturen.

Na een kort ritje zegt Demba: 'We zijn er', en stapt uit, met een knikje naar mij: ik stap ook uit. Demba doet de passagiersdeur open en zegt: 'Wij zijn er. We gaan ataaye drinken, hete mierzoete thee', en wijst op een afdakje langs de weg, waar je ataaye kunt bestellen. De man blijft zitten. Demba en ik lopen naar het kraampje en bestellen voor drie personen ataaye. Hij brengt de man in de auto zijn glaasje.

Ik ben verbaasd, zo gaat hij denk ik nooit de auto uit. Maar zoals vaak ik vergis me. Als hij van het glaasje thee genoten heeft, stapt hij uit de auto, geeft het glaasje aan Demba, en zegt: 'Dankjewel, u bent een goede gastheer.' En loopt neuriënd de straat uit. Wij stappen alweer opgelucht in, en komen uren later veilig aan in Nouakchott.

Zo gaat men hier om met mensen die bij ons behandeld worden en opgesloten uit veiligheid voor henzelf en de gemeenschap. Aan medicijnen is hier een groot gebrek, aan instellingen om deze mensen op te vangen ook, maar medeleven is wel. Men laat hen niet aan hun lot over!

Een hartelijke groet uit Mauritanië.
Woodi Wiljo Oosterom.

De foto's zijn van eerdere gebeurtenissen
Maar wel vergelijkbaar.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890